

Vragen door de leden der Kamer gesteld overeenkomstig artikel 140 van het Reglement van Orde, en de daarop door de regering schriftelijk gegeven antwoorden

9 HERDRUK

Vragen van het lid **Batenburg**, inzake de uitkering bij aftreden van statenleden. (Ingezonden 15 december 1998)

De onderhavige wijziging wordt in de toelichting gemotiveerd door de stelling dat voormalige raads- en statenleden die de leeftijd van 65 jaar hebben bereikt zich niet meer beschikbaar hoeven te houden voor de arbeidsmarkt. Maar bent u het daarentegen met mij eens dat:

1
65-plussers evenzeer als 65-minners zelf moeten kunnen bepalen of zij aan het arbeidsproces willen deelnemen,

2
de motivering van bovenvermeld wijzigingsbesluit voor de uitkering bij aftreden dus algemeen geldend hoort te zijn, ongeacht een bovengrens van de leeftijd,

3
er derhalve geen grond is om de uitkering bij aftreden alleen in beginsel voor te behouden aan 65-minners, ook al omdat burgers ongeacht de leeftijd van 65 jaar beschikbaar zijn om gekozen te worden,

4
er dus sprake is van een ongelijke behandeling die in strijd zou zijn met artikel 1 van de Grondwet dat discriminatie verbiedt?

Zo neen, op welke punten en op welke gronden deelt u mijn mening niet?
Indien u het met mij eens bent, bent u dan bereid actie te ondernemen tegen de gesignaleerde discriminatie en welke actie staat u daarbij concreet voor ogen?

Antwoord

Antwoord van de heer **Peper**, minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. (Ontvangen 13 januari 1999)

1
Deze kwestie komt aan de orde in het rapport «Leeftijdsgrenzen in wet- en regelgeving». dat het kabinet bij brief van 14 maart 1996, kenmerk CW96/287, aan de Tweede Kamer heeft aangeboden. Op de pagina's 55 en 56 van dit rapport wordt opgemerkt dat hoewel het arbeidsrecht, zoals neergelegd in het Burgerlijk Wetboek, geen belemmeringen kent voor het doorwerken na het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd, werknemers en ambtenaren veelal worden verplicht om bij het bereiken van de pensioengerechtigde leeftijd uit dienst te treden. Het regeringsstandpunt hieromtrent is dat het aan de werkgevers en de werknemers is om afspraken over al dan niet verplichte ontslagleeftijden te maken. Voor raads- en statenleden geldt deze leeftijdsgrens niet.

2
Bij het besluit van 20 juli 1998 (Stb. 503) werd aan artikel 9 van het Rechtspositiebesluit raads- en commissieleden en artikel 8 van het Rechtspositiebesluit staten- en commissieleden toegevoegd dat de uitkering bij aftreden in ieder geval eindigt met ingang van de maand, volgend op die waarop de leeftijd van 65 jaar wordt bereikt. Hoewel de tekst van de bepalingen is gewijzigd, verandert op dit punt materieel niets. De leeftijdsgrens van 65 jaar voor het recht op de uitkering bij aftreden werd vóór deze wijziging alleen genoemd in de toelichting. Omdat dit in de praktijk tot misverstanden leidde, is besloten de leeftijdsgrens in de regeling zelf op te nemen.

3
De uitkering bij aftreden is bedoeld om binnen de termijn, waarin het recht op deze uitkering bestaat, in plaats van het raads- of statenlidmaatschap een andere nevenfunctie te vinden of de hoofdfunctie uit te breiden. Na het bereiken van de leeftijd van 65 jaar is men echter niet meer verplicht zich beschikbaar te houden voor de arbeidsmarkt. De regeling omtrent de uitkering bij aftreden is overeenkomstig vergelijkbare regelingen voor werknemers zoals de Werkloosheidswet.

In het licht van de jurisprudentie met betrekking tot artikel 1 van de Grondwet en artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten mogen in de regelgeving leeftijdsgrenzen worden gehanteerd, indien voor zowel het gebruik van een leeftijdsgrens als voor de keuze van de hoogte van deze grens een voldoende draagkrachtige motivering is te geven.

Zoals bekend vormt de leeftijd van 65 jaar in het Nederlandse stelsel van sociale zekerheid een belangrijke cesuur. Zij is de spilleeftijd die in het publieke bestel de overgang markeert tussen twee regimes met elk een duidelijk eigen karakter: de bescherming die de overheid biedt onder het regime van de werknemersverzekeringen tegen reële loonderving, wordt bij het bereiken van de 65-jarige leeftijd vervangen door de AOW, die een bescherming op minimum-niveau tegen verondersteld inkomensverlies biedt.

Zowel de uitkering bij aftreden van raads- en statenleden als de WW-uitkering bieden een zekere bescherming tegen het verlies van inkomen wegens het beëindigen van bepaalde activiteiten. De uitkering is uitdrukkelijk niet bedoeld als voorziening in de pensioensfeer.

Hiervoor geeft het Rechtspositiebesluit staten- en commissieleden provincies de mogelijkheid een aparte voorziening te treffen ingevolge artikel 9. Ten aanzien van raadsleden wordt gemeenten in artikel 10 van het Rechtspositiebesluit raads- en commissieleden dezelfde mogelijkheid geboden.

Tegen de achtergrond van deze overwegingen kan de conclusie worden getrokken dat het hanteren van de desbetreffende leeftijdsgrens van 65 jaar als een direct uitvloeisel kan worden gezien van de leeftijdsgrens die in de AOW wordt gehanteerd. In deze conclusie is een voldoende rechtvaardiging gelegen van zowel het hanteren van een leeftijdsgrens als van de hoogte van deze grens; zij is noch met artikel 1 van de Grondwet, noch met artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten in strijd. Deze conclusie is in lijn met het Rapport «Leeftijdsgrenzen in wet- en regelgeving». Ik ben dan ook niet

voornemens om de leeftijdsgrens voor de uitkering te laten vervallen.